

21ste zondag door jaar A

Mt. 16, 13-20

Sleutels hebben we allemaal op zak om onze vervoermiddelen, fiets of auto open te kunnen maken of juist op slot te kunnen zetten, om de huisdeur achter ons te sluiten of als we terugkomen weer open te doen. Eigenlijk hele gewone, alledaagse dingen, zou je kunnen zeggen. Totdat je die lezingen van vandaag hoort, want dan merk je dat het bij sleutels ineens om veel grotere dingen kan gaan.

Als de dienaar van God met Gods ingrijpen de sleutels van Jeruzalem in handen krijgt, op zijn schouders gelegd krijgt, zoals er in het verhaal staat, dan gebeurt daar iets bijzonders. Iemand heeft daar de macht, maar een ander krijgt de macht van God. Macht gaat van de ene over in de handen van de ander. En de tweede macht is van God afkomstig en daartoe gezegend, maar in die eerste lezing gaat het nog steeds om aardse, wereldse macht, zou je kunnen zeggen. De dienaar Gods mag Jeruzalem bewaken en bewaren, de stad van God, de stad van David, de stad waar de tempel staat, het huis van God. Allemaal aardse dingen, maar wel verwijzend naar een hemels goed, naar iets groters en van daar krijgt die dienaar Gods die macht juist van God in handen.

In de evangelielezing gaat het nog een nadrukkelijke stap verder. Daar staat helemaal aan het eind dat degene die die sleutelmacht heeft, macht heeft over de wereld en over het hemelse. Dat wat op de ene plek open is, ook op de andere plek geopend zal zijn en wat op de ene plek gesloten wordt, ook op de andere plek gesloten zal blijven. Hoe dat zit en hoe dat komt, daarvoor moeten we eigenlijk even naar het Heilig Land.

De plek waar de evangelielezing zich vandaag afspeelt, is in Israël een bijzondere plek. Of in christelijke woorden: een heilige plek. Maar dat is het al ver voor Christus daar komt. Het is de plek die Baniyas genoemd wordt, een plek waar een grot is gewijd aan de god Pan, de god van de natuur, half bok half mens, een god die staat voor vruchtbaarheid, voor wellust, een god die wij als afgod zouden beschouwen. En juist op die plek heeft keizer Filippus een stad laten bouwen ter ere van zichzelf, want dat doe je als keizer van Rome, dan ben je toch zelf een god of tenminste een halfgod. Op die plek Caesarea Filippus komt Jezus met zijn leerlingen als hij vraagt: "wie zeggen jullie dat Ik ben?". Wij, wij horen iedere zondag het evangelie, lezen wellicht thuis nog eens in de bijbel, zijn bekend met de verhalen. En we hebben al bij het kerstverhaal en bij de doop van de Heer gehoord dat Jezus Gods zoon is. Maar de leerlingen in het verhaal zijn daar allemaal niet zo van op de hoogte. Zij trekken met Jezus mee vanwege zijn charisma, vanwege zijn wonderen, vanwege de woorden die hij spreekt. En dan vraagt hij aan hen: "wie zeggen jullie dat Ik ben: Elia, een van de profeten, Jeremia. Er wordt van alles geopperd, tot Petrus komt met een waarachtig

getuigenis: Gij zijt de Christus, de Messias, de langbeloofde Gezalfde van God en daarmee dus God gelijk, Gods zoon, een machtig getuigenis, juist op een plek die al twee keer door iets of iemand is opgeëist als heiligdom, wordt die plek daar opnieuw geheiligd, geheiligd in het voetspoor van het christendom, een plek die voortaan dus aan Christus gewijd is.

Petrus krijgt twee dingen van Jezus als beloning voor dit getuigenis. Hij is de rots, letterlijk de betekenis van zijn naam Petrus, petra betekent rots, waarop de Kerk letterlijk en figuurlijk gebouwd zal worden. Daarom is Rome ook zo'n heiligdom, omdat daar het graf van Petrus gevonden wordt en tegelijk krijgt hij de sleutelmacht om te binden op aarde en dat zal dan ook in de hemel gebonden zijn. Om te ontbinden op aarde en dat zal dan ook in de hemel ontbonden zijn. Afsluiten of opendoen, diepe betekenissen als het gaat over begrippen als liefde, gerechtigheid, eerlijkheid: die dingen waar het christendom voor staat, die dingen die Jezus hen steeds heeft voorgeleefd.

Met die macht moet Petrus en zijn navolgers de pausen leren omgaan en dat dat niet altijd gemakkelijk is, vertelt wel de belangrijkste heilige plek van ons geloof: de Heilig Grafkerk. Daarin zijn wel liefst zes katholieke geloven de baas, als je dat zo mag zeggen. Katholieken zoals wij, maar ook Grieks- en Russisch-orthodoxe, Armenen, Kopten en Ethiopiërs en in vroeger tijden stonden die elkaar in de kerk wel eens letterlijk naar het leven. Alles in die kerk is dus geregeld, tot het aantal stappen wat gezet mag worden tot op de minuut wanneer iemand en waar iemand een viering in dat heilige gebouw mag houden. Wie van die zes geef je dan de sleutels? Jaren terug hebben ze bedacht om de sleutels in handen te geven van een islamiet. Iedere morgen opent die de deur, zit naast die deur en houdt de zaak in de gaten en tegen de avond wordt de deur door hem weer gesloten en gaan de sleutels mee naar zijn huis. Op die manier kun je rond sleutels onenigheid voorkomen; tegelijk mag het een waarschuwing zijn voor allen, die ook in onze tijd iets van sleutelmacht hebben of het nu aardse macht is of hemelse macht: gebruik die altijd zoals God hem bedoeld heeft op een moment dat Jezus die macht Petrus in handen gaf, ten dienste van de liefde, ten dienste van de gerechtigheid, ten dienste van de vrede. Dan zijn we het ambt wat we met die sleutels dragen, waardig, ook ons ambt als christenen, zoals we hier bij elkaar zijn. Amen.

Henry Vermeulen, diaken